

Sygn. akt IX U 2552/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2018r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Kuźdrzał-Kiermaszek
Protokolant:	Monika Holona

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2018r. w Rybniku

sprawy z odwołania P. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 15 listopada 2016 r. Znak (...)

oddala odwołanie.

Sędzia

Sygn. akt IX U 2552/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15.11.2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu P. S. (S.) przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art.110a i art.110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwagi na fakt, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z dwudziestu najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu z uwzględnieniem wynagrodzeń uzyskanych po nabyciu prawa do emerytury wyniósł 113,50%% i jest niższy od 250%, a także od wskaźnika przyjętego dotychczas do ustalenia wysokości świadczenia.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji, domagał się jej zmiany poprzez przeliczenie emerytury z uwzględnieniem faktycznie uzyskiwanych zarobków w latach 1963-1979, po ich wcześniejszym odtworzeniu przez biegłego z zakresu emerytur i rent.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniosk o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Ubezpieczony urodził się w dniu (...)

Od dnia (...) jest uprawniony do emerytury górniczej. Po nabyciu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 265,97 % i został ograniczony do 250%.

W dniu 07.11.2016r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru, powołując się na przepisy ustawy emerytalnej w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 05.03.2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Decyzją z dnia 15.11.2016r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia świadczenia z uwagi na fakt, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z uwzględnieniem zarobków osiągniętych w części po przyznaniu prawa do emerytury z okresu dwudziestu lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu z uwzględnieniem minimalnych wynagrodzeń za lata, za które nie złożono dokumentacji zarobkowej tj. 24.09.1959r. do 29.02.1960r., od 19.04.1960r. do 30.06.1960r., od 17.07.1960r. 08.07.1961r., od 01.09.1961r. do 21.02.1963r., od 08.03.1963r. do 31.12.1979r. był niższy od 250% i wyniósł 113,50%.

W toku niniejszego postępowania w oparciu o opinię biegłego z zakresu emerytur i rent dopuszczoną w sprawie dla ustalenia w sposób najbardziej korzystny wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu z uwzględnieniem podstawy wymiaru przypadającej w części po przyznaniu prawa do emerytury, przy odtworzeniu wynagrodzeń ubezpieczonego w uzyskiwanego w latach 1963-1979 Sąd ustalił, iż najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1965-1977, 1980-1986 jest niższy od 250% i a także od wskaźnika przyjętego dotychczas i wynosi 222,69%.

Powyższe Sąd ustalił w oparciu o dokumentację akt emerytalnych, akt osobowych oraz opinię biegłego z zakresu rent wyrównawczych mgr Z. G. z dnia 07.04.2018r. (k.20-51).

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje :

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

1.Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2016r., poz. 1842 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

1. Jednocześnie jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%,

a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony nie spełnia powyższych warunków umożliwiających przeliczenie emerytury na podstawie art.110a oraz art. 110 ustawy emerytalnej, ponieważ obliczony najkorzystniejszy wwpw z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego po nabyciu prawa do emerytury jest niższy niż 250% i wynosi jedynie 222,69%, a także jest niższy od dotychczasowego wskaźnika.

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że biegły właściwie odtworzył wynagrodzenie jakie ubezpieczony osiągał w spornym okresie oraz prawidłowo obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z dwudziestu najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Nie ulega wątpliwości, iż ze względu na brak dokumentacji płacowej, brak jest obecnie możliwości odtworzenia innych składników wynagrodzenia. Biegły wskazał, iż ubezpieczony oprócz dodatku ratowniczego otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie za dniówki ćwiczeń w aparatach oraz wynagrodzenie za udział w akcjach i pogotowiu w (...) Obliczony, jednak z uwagi na brak informacji, kiedy i jak długo trwały akcje ratunkowe, nie da się ustalić jego wysokości.

Ustalony przez biegłego wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia nie pozwala na przeliczenie emerytury na podstawie wskazanych powyżej przepisów.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

Sędzia